

MÔJ DOMOV

EDITORIÁL

Jar! Už dlhšiu dobu píšem ku každému číslu časopisu „Náš domov“ editoriál a niekedy sa mi to zdá zložité; áno poviem si, veď aj doba v ktorej žijeme je zložitá. Možno viac ako sme očakávali. Aj keď máme viac materiálnych vecí, viac technických vymožeností, sociálne siete, viac možností spojenia, veď „telefónnu búdku“ máme vo vrecku, alebo v kabelke, so svojimi drahými sa môžeme spojiť kdekoľvek a kedykoľvek, napriek tomu akoby sme boli od seba vzdialenejší, cudzejší a rozumeli si stále menej. Ale je zarážajúce, že pribúda nepriateľstva a nenávisť. Pritom všetci vieme, že práve nenávisť je to najhoršie, čo sa nám môže stať.

Nenávisť je prítomná všade - od obyčajných ľudí, v tlači, televízii, vo vláde, v parlamente a tvrdosť útokov je ohromujúca. Nikdy sme si nevedeli predstaviť, že niečo také je vôbec možné a prípustné v jednej civilizovanej krajine Európy. A najhoršie je, že sme si na to zvykli. Týka sa to vnútornej aj v medzinárodnej situácie.

Ale vráťme sa k niečomu veselšiemu a to je prichádzajúca jar. Teplé lúče slniečka nás lákajú von na prechádzky, športové aktivity a všetky činnosti, ktoré prinesú spokojnosť do našej duše.

Veľa zdravia, krásnych a radostných zážitkov vám praje
redakčná rada časopisu **MÔJ DOMOV** a
Zuzana Pavlíková

ČÍSLO 2

Apríl 2025

Ružinovský domov seniorov
Sklenárova 14
821 09 Bratislava - Ružinov
Tel: +421 2 534 158 76
www.rdssklenarova.sk
Facebook: Ružinovský domov seniorov

RUŽINOV
RUŽINOVSKÝ
DOMOV
SENIOROV

POĎAKOVANIE

Dovolila by som si touto cestou Vášmu celému kolektívu poďakovať za opateru a prístup vašich pracovníkov. Nakoľko som už vo vyššom veku (narodená v r.1947) a mám sklerózu multiplex, o to viac si uvedomujem môj zdravotný stav. Taktiež by som rada spomenula vašu starostlivosť o pacientov zábavnou formou. Pri muzikoterapii som mala možnosť vidieť a vypočuť si naživo spev a hranie, čo ma veľmi potešilo. Už som prešla viac takýchto zariadení, no s takýmito možnosťami som sa nestretla.

Ešte raz Vám patrí moja srdečná vd'aka

S pozdravom

Janka Čivreová

ČAKANIE NA JAR

Zima tuhá nebola,
no dobre, že minula.
Čakáme na teplé lúče,
prvosienky-babylonské kľúče.

S jarou nádej prichádza,
depresia odchádza,
dni sa stále predlžujú,
aj zdravie nám utužujú.

Slnko robí zázraky,
nebolia nás tak ruky,
celé telo ožije,
vleje do žíl nádeje.

Už len treba vydržať,
zvládneme to iste snáď,
štyri týždne - to nič nie je,
slniečko nás rozohreje.

Anna Sláviková

Moja STARKÁ

Bolo to skoro na jar, pofukoval vánok v záhrade,
bol som len malý chlapec, ktorý hľadal skrýše všade,
z poza stromu vlnila sa biela pavučina čo utkal pavúk,
bola taká jemná, nedala sa mi chytiť do rúk.

keď som pristúpil k starej hruške , ktorá už tiež dožívala,
zbadal som ja moju dobú starkú, čo to tu rada oddychovala,
chytil som do rúk to babie leto - vlásky , ktoré viali vo vetre,
mal som ja moju starkú veľmi rád, možno najviac na svete.

Tá moja stará mama robila mi spoločnosť a vodila ma do škôlky,
a ja ako taký bitang robieval som jej často na prieky,
cesta, ktorá bola krátka, ale kľukatá - trvala veľmi dlho,
keby ma moja starká nechala - bolo by to pre mňa krátko a hravo.

Spomienky na tie jej biele vlásky vyvolávajú clivotu,
to , že už nie je dávno medzi nami - to patrí k životu,
podobizeň, ktorá visí u mňa v izbe na stene,
často ja takto spomínam s láskou, clivo a zasnene.

Milan Pokorádi

LAVIČKA

POSTREH

Bol krásny jarný deň. Jeden z prvých teplých dní tejto jari. Slniečko svietilo a bolo príjemne teplo, a tak som sa ako mnohokrát predtým posadila v parku vedľa lavičky. Možno som na chvíľu zaspala, ale zaregistrovala som , že sa ma lavička spýtala, prečo si na ňu nikdy nesadnem tak, ako iní ľudia.

Pochopila som, že som jej dlžná odpoveď, a tak som jej odvetila: „Vieš, ja mám svoju „Lavičku“, má štyri kolesá, kovový rám a sedadlo. Má aj operadlo Nemala som ju rada a nevedela som si zvyknúť, ba vlastne som ju ani nechcela... Ale už 10 rokov mi verne slúžil. Som s ňou tak často, že si bez nej neviem ani predstaviť svoj život. A vieš ona má aj svoje meno. Volá sa môj invalidný vozík“

A lavička v parku po pochopila...

Zuzana

NAŠI RECEPČNÍ

Renátka Slivovská

Byť recepčnou s úsmevom, ktorý lieči

"Úsmev nie je len gesto - je to dar, ktorý dokáže liečiť."

Volám sa Renátka Slivovská a som recepčná v RDS. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že moja práca je jednoduchá – usmerniť, poradiť, byť oporou. No skutočnosť je oveľa hlbšia. Recepčia nie je len miesto, kde sa ľudia zastavia; je to priestor, kde sa stretávajú príbehy plné nádeje, obáv, radosti i bolesti. A ja mám tú česť byť ich súčasťou.

Každé ráno si obliekam úsmev - úprimný a odhodlaný. Väčšina z vás ma pozná ako veselú a optimistickú ženu, ktorá dokáže rozžiarť aj zamračený deň. No pod tým úsmevom sa občas zakryje aj únava z náročných 12-hodinových služieb, kedy moje vlastné sily na konci dňa vyprchajú. Aj napriek tomu, keď vidím, že moje slová, moja prítomnosť alebo len ten jednoduchý úsmev dokáže niekomu spríjemniť deň, cítim, že to, čo robím, má zmysel.

Moja práca je viac než povinnosť - je to poslanie. Mnohí sa mi zverujú so svojimi trápeniami, radosťami či obavami. V tých chvíľach sa stávam viac než recepčnou - som búťľavou vrbou, človekom, ktorý vás počúva a chápe. Nie každý deň je jednoduchý. Nie vždy dokážeme byť „slniečkoví“. Ale práve v týchto chvíľach sa ukazuje, aké dôležité je byť tu jeden pre druhého. Niektoré dni sú náročné, inokedy zasa plné úsmevov a pekných slov. No každý deň je pre mňa lekciami ľudskosti. Keď sa po zmene vraciam domov, často unavená na duši aj tele, viem, že to stojí za to. Prečo? Pretože viem, že som vám mohla pomôcť. Či už nasmerovať k správnej osobe, podať pohár vody, alebo len vypočuť a ponúknuť povzbudenie.

Vaša dôvera je pre mňa darom, ktorý si nesmierne vážim. Každý úsmev, každé „ďakujem“, ktoré mi venujete, je pre mňa palivom na ďalší deň.

Byť recepčnou nie je len práca - je to cesta, na ktorej sa každý deň snažím rozdávať kúsok láskavosti a porozumenia. A práve v tom nachádzam skutočné šťastie.

Milan Lazar

Som pracovník v Ružinovskom domove seniorov, vo funkcii recepčný. Práca na recepcii je náročná i keď sa to nezdá. Vyžaduje si dávku veľkej trpezlivosti a pri množstve povinností musím byť organizačne zdatný, aby nedošlo k nedorozumeniam. Komunikujem s ľuďmi, poskytujem informácie, evidujem pohyb, obsluhujem rampu, a vykonávam ďalšie činnosti. Mnohí klienti sa mi zverujú so svojimi starosťami, ale aj radosťami a niekedy si pripadáam ako psychológ, lebo musím adekvátne reagovať. Pri komunikácii je veľmi dôležitý úsmev s ktorým si získavam aj ich dôveru. Niekedy, keď prídem domov unavený z náročného dňa, mám dobrý pocit, že som niekomu pomohol a dodal lepšiu náladu pri zdolávaní ich životných prekážok. Teší ma to!

Martin Špírek

... a ja som tu stále pre vás, pre Vaše starosti aj radosti, slzy aj úsmevy, bolesti a problémy aj na pomoc s nimi. Pre Vás aj vaše rodiny a priateľov, ktorí Vás prišli navštíviť. Podľať, podržať, usmerniť, nastaviť, opraviť a hlavne usmiať sa.

Skrátka som

Váš Martin

Ladislav Szabó

V Ružinovskom domove seniorov, na recepcii, pracujem 27 rokov. Práca je náročná aj zábavná. Baví ma. Počas služby riešim množstvo rôznych úloh a povinností, som svedkom zaujímavých, niekedy veselých, ale aj smutných príbehov. Komunikujem s obyvateľmi a ich návštevami, so zamestnancami, s pracovníkmi, ktorí prišli do nášho zariadenia niečo opraviť, či skrášliť, s kuriérmi, ktorí Vám doručujú zásielku, so záchranármi, ktorí zachraňujú životy...

Som rád medzi ľuďmi, som rád s Vami.

Ján Kecskés

Do Ružinovského domova seniorov som nastúpil v r. 2021. Nastupoval som sem s rešpektom, nakoľko predtým som pracoval v celkom inom odvetví. Moje obavy sa však za krátko rozplynuli a to vďaka ochote a ústretovosti mojich nadriadených, ale aj všetkých mojich spolupracovníkov. Počas celého obdobia, čo tu pracujem som sa postupne zžil so všetkými obyvateľmi a stal som sa súčasťou ich každodenných radostí, ale aj starostí. Tak ako to život prináša. Táto práca ma naplňuje a mám z nej dobrý pocit. Dúfam, že takto to vnímajú aj všetci moji kolegovia a klienti RDS. Som rád, že som tu spoznal toľko dobrých ľudí a som vďačný, že som dostal možnosť tu pracovať.

Čo máme nové v našom domove - pre Vás

Stále pracujeme na obnove a skrášľovaní nášho domova. Záleží nám na tom, aby ste sa v RDS cítili dobre, bezpečne a príjemne. Pre vás sú nové kreslá vo veľkej klubovni na 12. p., na 4. a 5. p. na oddelení so zníženou mobilitou, aj na prízemí. Viac svetla do priestoru priniesli nové stropy v jedálni, tiež osádzame nové bezpečnostné, protipožiarne dvere. Reagujeme na vaše potreby a požiadavky, zároveň plníme predpísané bezpečnostné predpisy...

NIE KAŽDÉMU VYJDE ŽIVOT PODĽA PREDSTÁV

(Medailón pani Margity Hégelyovej)

Pani Margita HÉGELYOVÁ sa narodila roku 1944 v Bratislave. Keďže mala od malička vážne zdravotné problémy so srdcom, neodvážila sa ísť na nejakú školu. Veľmi túžila stať sa kaderničkou, ale lekár jej neodporúčal zamestnanie kde sa narába s chemikáliami. Takže toto povolanie jej nebolo dopriate.

Keďže jej mama sa nevládala postarať sa o ďalšie štyri deti, Margitka už od útleho detstva pomáhala s ich výchovou. Neostával jej nijaký čas na nejaké hry a záľuby. Musela sa so súrodencami učiť, písať s nimi domáce úlohy a pomáhať mame pri príprave jedál.

Do sedemnástich rokov zostala doma pod maminou ochranou, pretože jej otec veľmi mladý ako 41-ročný zomrel. No neskôr nejakú prácu predsa len potrebovala. A tak sa zamestnala ako pomocná sila v kuchyni jednej reštaurácie, neskôr ju preložili do reštaurácie na letisku kde zotrvala päť rokov. Ako 20-ročná sa vydala, narodili sa jej dvaja synovia z ktorých má veľkú radosť. Žiaľ, jej manžel pomerne mladý zomrel. Keď mala päťdesiat šesť, odišla do dôchodku.

V starobe zostala sama, deti majú svoje zamestnanie, vlastné domácnosti a tak sa pred rokom rozhodla prísť do nášho RDS. Dobré sa tu cíti. Konečne sa môže venovať svojim záľubám, na ktoré doteraz nemala čas. Rada lúšti krížovky a osemsmerovky, z kvietkov si obľúbila ruže, margarétky, fialky i slnečnice.

Poteší sa, keď za ňou prídu obaja synovia s nevestami a päť vnúčat.

Anna Sláviková

HVIEZDIČKY

Život v našom zariadení je rozdielny od života v byte, alebo doma. Je to niečo podobné internátu pre „dospelých“. Denne stretávate viac ľudí, hlavne v čase obeda, alebo kultúrnych akcií a bez toho, aby ste si to uvedomili pôsobia na nás, aj keď ste s mnohými nikdy okrem pozdravu neprehovorili ... a pôsobia rôzne. Niektorí sú zamračení, iní akoby nahnevaní a smutní. Ale sú medzi nimi i takí, čo majú na tvári v hlase, ale hlavne v očiach svetlo, radosť, nádej a tých volám hviezdičky. Bez jediného slova vyvolajú radosť, nádej, úsmev a zistenie, že sa vlastne oplatí žiť pre dnešný deň.

Zuzana

POSTREH

Staráme sa aj o to, aby bolo v okolí nášho domova vidieť a bezpečne, aby **lampy** za tmy svietili.

Pekne vynovené a už aj uzavreté **kontajnerové stojisko** prispieva k udržaniu čistoty a poriadku v okolí nášho domova. Kľúč pre vás je na vrátnici.

Nové Zdvíhacie zariadenie využívame na nácvik chôdze. Zlepšuje mobilitu a bezpečnosť klientov. Pomáha fyzioterapeutom zvýšiť úroveň poskytovanej fyzioterapie.

AKO SME REPAROVALI STRECHU

Každý vie, že strecha na dome podlieha nielen poveternostným podmienkam, ale i zubu času. A ten náš zub bol už dosť starý na to, aby mal právo byť aj deravý. Mama nás už dlhšie upozorňovala, že na povalu musí podkladať kýble, lebo tam pri dažďoch zateká. A tak sa jedného dňa brat odvážil pustiť do opravy deravej strechy. Bola pokrytá eternitovou krytinou, a ako na potvoru, najväčšie diery boli na jej vrcholci, čo bolo vo výške asi tak sedem - osem metrov nad zemou. Išlo o veľmi nebezpečný, takmer horolezecký výstup. Nevýhodou bolo, že brat nemal nijaké horolezecké náradie, iba obyčajný dlhý drevený rebrík, ktorého spružle už mleli z posledného. Prizval ma k spolupráci. Vyšli sme na najvyššiu povalu, teda priestor o poschodie vyššie ako boli výšky, teda miestnosti na poschodí, vybral zo strechy niekoľko eternitových škridlíc v tvare štvorca, obviazal mi okolo pása remeň a ten zároveň prevliekol cez spružle rebríka, umiestneného z vonkajšej strany strechy. Poslúžila som vlastne ako poistka. Ibaže mojou istotou boli iba chatrné latky črvotočom prežratého krovu. Zakaždým, keď sa brat načiahol po nový kus eternitu, vzniesla som sa pár centimetrov nad podlahu, pretože ma svojou váhou prevážil. Keď eternitovú krytinu zapasovával do krovu, dopadla som päťami na zem. Hompálala som sa tam ako na hojdačke, po našom na kvačici, či presnejšie vysunutej artistickej hrazde. Ruskí cirkusanti takéto cviky nazývajú „vôzdušnaja kreácija“. Keby sa nedajbože bol brat na hladkej a teda aj klzkej eternitovej streche zošmykol, hádam by ma bolo aj pretrhlo na dvoje. Ten tlak pod jeho váhou bol taký silný, že by vyrovnal aj tú najpokrivenejšiu chrbticu. Náš tím zvládol zaťažkávaciu skúšku bravúrne, my sme sa nedokaličili, eternitové škridly sme vymenili, a tie fungovali ešte mnoho rokov bez toho, aby do domu pretiekla čo i len kvapka.

*** **

KOSTOLNÁ KOŠEĽA

Moju sesternicu Oľgu náramne bavilo hrať sa s panenkami a šiť na ne šatočky. Táto záľuba ju neopustila, ani keď sme už obidve chodili do základnej školy. Počas letných prázdnin, ktoré som trávila u nich, v Novom meste nad Váhom, dostala Oľga ohromný nápad a pre jeho realizáciu dokázala zapáliť aj mňa. Presvedčila ma, že krásne šaty na bábiku sa dajú ušiť len z peknej, kvalitnej látky. No žiaľ, takú sme poruke nemali. Vtedy zapracovala Oľgina fantázia. Otvorila skriňu a vybrala z nej nádhernú bledomodrú otcovu košeľu. Ani sme veľmi nemerali, schytili nožnice a šmik-šmik, vystrihli sme na chrbte veľkú diery. Obrovský flak látky nám vystačil na parádne šaty, ktoré sme „zheftli“ štvorručne, ako sa nám dalo.

Prešlo pár dní a nič sa nedialo. Len keď sa strýco v nedeľu oblieka do kostola, bolo mu čudné, že mu na chrbát akosi ťahá. Zavolá strynú a tá zhíkne od úžasu. Na košeli chýba celá zadná strana. Obom im bolo jasné, že mole by čosi také nezvládli. Oľga zapierala ako mohla, že vraj s tým nemá nič spoločné, ale kto by jej uveril? Veď obaja vedeli čo je to za kvietok. Ešteže ja som už bola doma, na kopaniciach. No zvesť o našom krajčírskom umení tam doletela veľmi rýchlo. Hneď pri prvej návšteve strýcovcov. Nielenže ma poriadne vyhrešili, ale od mamy som utrzila aj akýsi ten oflínek poza uši.

Anna Sláviková

~ Moje bitangoviny ~

Spomienky na zážitky z môjho detstva

„Ja už som sa tak narodil - bez ponožiek.“

Túto vetu som povedal po 70-tich rokoch, keď som už bol v Ružinovskom domove seniorov.

Bývalá riaditeľka tohto zariadenia mi vtedy na to odpovedala, že aj ona sa tak narodila, bosá, no skrátka „zabila ma“.

Tento úvod je taký, povedal by som, komický. Začnem teda po poriadku.

To svoje narodenie, ako isto všetci vieme, si nepamätá nik. Na detstvo si začínam spomínať až od vtedy, keď ma moja starká vodila do škôlky. Nebolo ľahké dostať ma tam, bral som to ako obmedzovanie slobody. Cestou som sa jej schovával po všetkých uličkách medzi domami, ktoré sme obchádzali. Bývali sme vtedy v starom dome na konci dediny. Dedinka bola malá, mala len dva konce. Horný a dolný. Tam s nami bývala aj sestra mojej starkej. Každú nedeľu uvarila sliepočku a vždy ma zavolala, akože na dobrotu. Dostal som veľmi chutný „zúzik“, tak to volala, čo bolo veľmi tvrdé mäsko. V dome bola pec, kde starká piekla chlieb na celý týždeň. Vôňa chleba bola výnimočná a chlebík bielučký, chutný, chrumkavá. V zime sa u nás robievali páračky. Páralo sa perie z húsok, tie chúďatá ošklbali až dohola. Popri práci bolo veselo, bola aj zábava. Tetky z dediny spomínali všetky strašidelné príhody, ktoré sa vraj naozaj stali. Chceli nás, deti, vystrašiť a veru sa im to podarilo.

Mali sme aj záhradu, kde bolo veľa ovocných stromov. Keď prišla jeseň zbierali a oberali sa slivky. V strede dvora bol veľký kotol v ktorom sa strašne dlho varil lekvár, ale v zime bol na chlebíku veľkou dobrotou. Často sme chodili do susednej obce, kde bývali starký so starkou v horárni, v lese - starký bol horár. Raz mi starký dal vystreliť z brokovnice, pridržel mi ju pri líci, ale aj tak ma to veľmi zabolelo. Možno práve ten kopanec od pušky vzbudil vo mne túžbu po prírode, horách, lesoch.

Istý čas sme bývali aj na jednej farme, kde mama pracovala pri sliepočkách a kuriatkach a otec v družstevných dielňach. Na príhodu z tejto farmy, ktorú som len tak-tak prežil spomínam doteraz. Bolo veľmi teplé leto a na farme boli sudy plné smoly. Nedalo mi to, musel som vyskúšať aká je na dotyk mäkká. A verte mi bola! Vošiel som do jedného suda a pomaly sa prebáral, vyjsť som už nedokázal. Z tej smoly ma vyťahol otec, keď počul môj plač. Bolo veľmi ťažké dostať ju zo mňa.

Po čase sme sa presťahovali do nového domu, tu som začal chodiť do prvej triedy. Neďaleko na železničnej stanici bývala aj moja spolužiačka, každé ráno sa u nás zastavila, čo mne vôbec nepasovalo, obmedzovalo ma to. Voľnosť bola pre mňa najdôležitejšia. Moja mama vždy urobila desiatu pre oboch. V škole bolo zaujímavé, mali sme len jednu triedu - päť ročníkov spolu. Viete si to predstaviť? Učiteľ vysvetľoval piatakom, ale počúvali sme všetci. Spomínam si, že v prvej triede som od rodičov dostal malý, detský bicykel. To bolo radosť! Jasné, naučil som sa na ňom rýchlo voziť, až tak rýchlo, že som tým po ulici strašil babky. Zozadu som im narážal do nôh. To netrvalo dlho. Boli prázdniny a učiteľ mi prikázal priniesť môj bicyklík, spoločne sme ho umiestnili do „cely predbežného zadržania“ - do kabinetu. Vrátil mi ho po dvoch týždňoch, asi ho prehovoril môj otec. S kamarátmi sme na bicykloch trávili veľa času. S Paľkom sme jazdili aj po horách. Raz kamarát spadol z bicykla veľmi zle, musel som ho zniesol do dediny. Otvorená rana sa mu dlho nehojila.

Jedenkrát do roka sa u nás schádzala rodina na výročie posvätenia kostola v dedine. Boli to hlavne otcovi súrodenci. Na takejto posviacke som vyskúšal kúzlo, ktoré som počul z rozprávky v rádiu. Znelo: „V okamihu na želanie, nech v tejto kuchyni smrad sa stane!“ A potajomky som položil na sporák kúsok gumy. Bol z toho doslova horor. Ten hnusný smrad sa nedal dlho len tak vyvetrať.

Bola aj smutná udalosť, mladý sused viezol na bicykli synčeka, ten mu vložil nôžku do kolesa. Sused prepadol cez riadidlá na cestu a takto aj skončil. Mali sme auto, tak sme ho boli zobrať domov. Pomáhal som ho naložiť do auta. Bolo to veľké nešťastie.

Na dvore sme mali doslova parkovisko motoriek, áut a všelijakých strojov, ktoré otec opravoval a prerábali. Rád sa v tom rýpal. Mali sme aj motorku so sajdkou na ktorej otec dovolil staršiemu bratovi jazdiť. Motorka nebola naštartovaná, vytlačili sme ju do kopčeka a dole už išla sama. Mne sa podarilo pod sajdku spadnúť, doodieral som si riadne chrbát, šúchalo ma to niekoľko metrov. Neskôr som mal motorku aj ja. Bol to silný stroj nemeckej výroby značky Wanderer Verke. Skákal som na ňom aj päť metrov. Okolo áut a motoriek bolo stále čo robiť. S otcom som chodieval hlavne v nedeľu do susedného mesta k jeho kamarátovi, ktorý tiež holdoval takémuto koníčku.

Každý deň prinášal nové príhody a skúsenosti. Do okolitých hôr sme chodievali s kamarátmi často, neskôr som začal chodiť aj sám, stále ma tam čosi ťahalo. Sedával som tam dlho do noci a načúval zvukom. Mama ma karhala, čo som tak dlho vonku. V hore som si začal budovať bunker. Nikto nevedel o mojom tajomstve aj napriek tomu, že nad ním bolo ohnisko kde sme si opekali nazbýjanú družstevnú kukuricu a v pahrebe piekli zemiaky. Po záhradách v dedine som chodil zbierať úrodu zo stromov. Všetci mali z toho veľkú radosť, veď aj často k nám chodili ponosovať sa, že ma videli kraďnúť. Mama len toľko na moju obranu povedala: „Jáj, veď je Milko taký Bitang, no, no, no!“

Raz sme riadne nahnali strach aj dedkovi od susedov. Na okenný rám sme uviazali niť, na ktorej bol gombík a naťahovaním a uvoľňovaním sa okno otváralo a zatváralo, pôsobilo to ozaj strašidelne. Dedko vyšiel von veľakrát a bolo vidieť že nemá odvahu preskúmať okolie. Na druhý deň rozprával, že v jeho dome po nociach straší.

Na jednu príhodu spomínam nerád. Na Veľkú noc, keď šibačky a polievačky bežali v plnom prúde, si jedno dievča Elenka, chcelo umyť v potoku ruky. Ja som ju chcel osviežiť, z vyvýšeniny nad potokom, som hodil pred ňu tehlu, aby ju ošplechla voda. No dievča sa postavilo a tehla trafila jej hlavu. Zaliala ju krv. Veruže som sa poriadne vyľakal. Neprišiel som domov ani v noci. Veľa ľudí ma hľadalo, ja som bol ukrytý v mojom bunkri. Elenke ranu zašili, tá sa zahojila a potom bola v poriadku. Bitang mal zase na rováši niečo zlé.

V ďalšiu Veľkú noc sme spáchali veľkú ozbrojenú lúpež. V strede dediny bol malý obchod s rozličným tovarom pri ktorom, na studni, sedávali všetci z dediny. Niektorí posilnení alkoholom nadhodili, aby sme išli „nakúpiť“ do obchodu. Typ padol na mňa - bol som najmladší, najtenší. Prepchali ma cez mreže na oknách. Začal som „nakupovať“ - podával som fľašky. Pre seba som si ukoristil pekné červené autičko. Schoval som ho doma na povale do veľkej debny s obilím. Nasledovalo vyšetovanie, chlapci boli na totálku, ja tiež. Žandár prišiel aj k nám, prikázal dať dolu topánky, že mi budú páliť nohy, keď sa nepriznám. Všetko som povedal. Najviac ma mrzelo, že som musel vrátiť červené autičko.

Na kopčeku za dedinou pri ceste, ktorá viedla do lesa žila jedna cigánka. Často k nám chodila, mama ju vždy posadila ku šporáku a dala jej najesť. Táto Rómka nám chlapom ponúkala cigarety. Fajčila mentolky, vraj liečivé, na lekárske predpis (tak hovorila). Keď sme už mali po cige aj my, hovorili sme si, že sa liečime.

Na jeseň k nám chodili z ľudia juhu, predávať melóny. Keď už odchádzali z dediny, vyskočil som na vlečku, kde bolo ešte dosť melónov a zhadzoval som ich rovno na cestu. Tieto „geregine“ (tak ich u nás volali) boli dosť rozbité, ale ešte konzumovateľné.

Mojou záľubou bolo aj loziť po povalách domov, po celej dedine. V jednom dome som našiel granáty z vojny a plno nábojov. V lese som náboje zneškodňoval tak, že som ich odpaľoval nad sviečkou. Bolo to veľmi nebezpečné. Granáty sme s chlapcami hádzali do nezregulovaného potoka, do tých najväčších jám, lovili tak ryby. Potok neskôr zregulovali a postavili hať, kde sme sa chodili kúpať. Po búrkach bola táto umelá nádrž plná, dala sa vypustiť, pri tom vznikali obrovské vlny do ktorých sme skákali. Voda nás niesla aj niekoľko sto metrov. Bolo to nebezpečná zábava, koryto bolo hladké, šikmo vybetónované, nedalo sa o nič zachytiť.

V strede dediny bolo šrotvisko. Stále sme tam niečo hľadali. Ja som našiel zhrdzavenú maďarskú pušku. Po vyčistení bola funkčná. Otec mi na nej skrátol hlaveň a prevrтал ju. Z olova som si odlieval podlhovasté náboje. Ako terč som si vybral drevené WC na dvore. Dvere som totálne prederavil. Otec s mojou záľubou sympatizoval, raz vyrobil z oceľovej rúry aj bombu. Do rúry natlačil niekoľko dymovnic, používali sa na ochranu v sadoch, keď udreli nočné mrazy, aby nepomrzli kvety na stromoch. Cez malý otvor, z uzavretej rúry dymovnice pomaličky unikal dym. Keď dodymilo rúru sme vyhodili na lúku za domom, kde explodovala. Po výbuchu zostala obrovská rana -kráter, ktorý mal hĺbku aj jeden a pol metra.

Ako v každej dedine aj v našej bola krčma. Nevieť ako je to možné, ale už vtedy ju mala jedna rodina v súkromnom vlastníctve. Raz museli niekde odcestovať, tak zverili krčmu do mojich rúk. Už ako mladistvý som čapoval a nalieval. Bolo to dobrá skúsenosť.

Moja starká veľakrát spomínala príhodu zo svojej mladosti. Vtedy ľudia často prechádzali cez les do druhých dedín. Tak chodil aj jeden mládenec za dievčaťom. Vraj sa dozvedel, že o ňu má záujem aj iný, tak si na neho počkal. Zastrelil ho, no tohto mladého strelca už nikdy nikto nevidel. Potom tadiaľ už nikto nechcel ísť. Ja som na to stále myslel, veľakrát som prešiel tým chodníkom, ale len cez deň. No keď som už mal brokovnicu, odvážil som sa aj za jasnej mesačnej noci. Zobral som pušku a ta ho do lesa! Sadol som si ku stromu a načúval zvuky lesa až som zaspal. Pri briezdení ma prebudil štebot vtákov. Prespal som takto niekoľko hodín. Bolo známe, že pod kopčekom, na lúčke je močarina, kde vraj viac ľudí aj koní našlo svoju poslednú cestu. Z močiara stúpala neprijemný zápach - síra, alebo čpavok. Na tom by nebolo nič zvláštne, akurát, že v puške mi chýbal jeden náboj. Nestalo sa, že by som pri vstupe do lesa nemal nabitú pušku v oboch nábojových komorách. Ako sa ten náboj stratil veru neviem, ostalo navždy záhadou.

V zime, keď boli lúčky zaplavené vodou zamrzli, po tých klziskách sme sa korčuľovali aj niekoľko kilometrov, až do druhej dediny. Ja som musel skúšať ľad aj tam, kde očividne praskal a vytvárali sa dlhé pukliny. Ten praskot ma bavil až dovtedy, kým som nebol po pás vo vode. Domov som prišiel na kosť zmrznutý, musel som si ľahnúť, aby mi dali dole nohavice. Tie gate stáli ešte dosť dlho, akoby v pozore, povolili až pri peci, v rozohriatej kuchyni.

Keď v zime prišiel Martin na bielom koni sneh trval až do jari. Oproti nášmu domu bol prudký svah na ktorom sme sa lyžovali. Bol tu aj skokanský mostík, kde sa usporadúvali preteky v skokoch na lyžiach. Skákal som aj ja. Išlo mi to!

Milan Pokorádi

Často a rád na to všetko spomínam !

-----
*Bitang = zbojník, nezbedník, huncút, zlý chlapec...

PIVONKOVÁ - naše spoločné príjemné chvíle 🌸🍷🎂

SPOLU cvičíme, spievame, oslavujeme, hráme spoločenské hry, absolvujeme rôzne aj zábavné terapie. Tešíme sa so psíkmi, s koníkmi aj s huňatými, hebkými lamami; dobrú náladu nám robí živá hudba. Za pekného počasia sme radi na čerstvom vzduchu, v našej pekne udržiavanej záhrade aj kávička inak chutí.

Tešíme sa na pekné všedné aj sviatočné dni!

Mgr. Jana Poláčiková
v RDS, na Pivonkovej pracujem od r. 2014. Moja práca je pekná, no zároveň náročná a preto si rada oddýchnem pri dobrej knihe. Veľmi radi s manželom cestujeme po svete. Nadovšetko ľúbim svoje tri vnučky, s ktorými trávim veľa času. S najstaršou sme precestovali kus sveta a už sa tešíme, kedy sa do cestovania zapoja aj naše malé prváčky.

Mgr. Mária Danisová
v zdravotníctve a v sociálnej oblasti pracujem od r. 1992. V RDS na Pivonkovej od r. 2016. Práca ma baví. Mám štyroch vnukov, ktorých nadovšetko ľúbim, a s ktorými rada trávim svoj voľný čas. Milujem prechádzky v prírode, starostlivosť o záhradu úžitkovú aj okrasnú, vo voľnom čase si rada oddýchnem pri dobrej knihe.

Naše spoločné AKTIVITY

Na **Dielničkách** vznikajú pod našimi rukami krásne ozdobné, ale aj užitočné predmety. Dievčatá z Henkelu prinesú okrem dobrej nálady aj nápady, čo budeme robiť a rôzne pomôcky na ich výrobu. Chodia k nám do domova už celé roky. Naša vzájomná náklonnosť nám robí radosť z príjemne stráveného času. Na každú takúto aktivitu sa všetky naozaj tešíme.

****

Pánsky klub je pre všetkých pánov z nášho domova, všetci ste vítaní, netreba sa hlásiť dopredu, stačí prísť! Stretávame sa vždy v piatok 10:30 -11:30 hod. vo veľkej klubovni na 12. p. Hráme kartové aj spoločenské hry, debatujeme na rôzne zaujímavé témy, aj kávička sa podáva. Ak potrebujete pomoc pri presúvaní oslovte svojho kľúčového pracovníka. Páni, neváhajte, pridajte sa k nám!

****

Tanec nám poskytuje potešenie, radosť, uvoľnenie, dobrú náladu, novú energiu; šíri krásno a pôsobí blahodárne na dušu človeka. ♡ Je to skvelý spôsob ako sa hýbať, vnáša nám do života nový impulz. Tancujeme radi rôzne štýly. Stretávame sa vždy v stredu, v malej klubovni na 12.p. Príďte medzi nás!

****

Fašiangy sú nemysliteľné bez masiek. My sme sa včas pripravili, vyrobili si vlastné. Príležitosť ukázať sa v nich je na spoločnom popoludní v našom domove, kde k dobrej nálade okrem živej hudby nechýbajú ani tradičné jedlá. O to sa vždy postarajú naše šikovné kuchárky. Pripravili nám dobroty, ktoré by v tieto dni nemali chýbať na stole: Šišky, jaterničky, klobásky. Cez fašiangy sa treba poriadne najesť a zabaviť, lebo príde pôst.

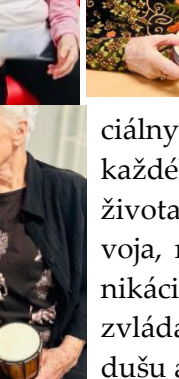

Užili sme si svoj **Deň krásy**, bol veselý, zábavný, určený pre nás. Hýčkali nás ako princezné a princov, každú dámu ale aj pána.

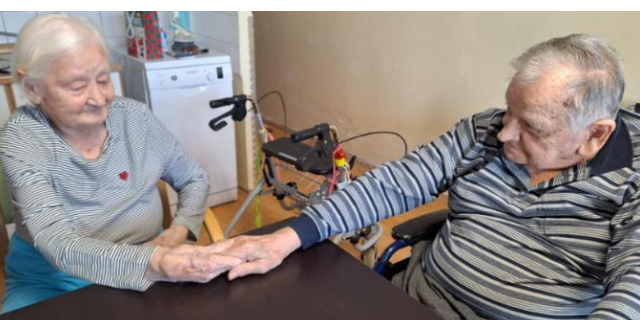
Medzinárodný deň žien je rešpektovaným sviatkom, ktorý si každoročne pripomínáme 8. marca. Už od čias našej mladosti sa nám spája s povestnými červenými karafiátmi. Krásny decentný, elegantný, romantický kvet poteší každú ženu. Symbolizuje lásku, túžbu, vďačnosť a odvahu.

Muzikoterapia 🎵🎤👤
Hudba nám poskytuje veľa možností na prežívanie radosti, ale aj na vyjadrenie negatívnych pocitov, slúži k naplneniu emocionálnych, sociálnych, kognitívnych či telesných potrieb každého z nás. Vplýva na zlepšenie kvality života, podnecovanie osobnostného rozvoja, rozvoj sociálnych interakcií a komunikácie, spolupráce, sebvýjadrenie, ako aj zvládanie stresu. Je balzomom pre našu dušu aj telo.

Kulinoterapia, najmä pečenie dezertov nám prináša radosť a potešenie nielen pri práci, ale aj pri konzumovaní. Spomíname ako sme vypekali doma pre naše rodiny. Časom overené recepty stále fungujú! Čerešňová bublanina, či bábovka a potom zase niečo iné chutí každému komu sa ujde. Pridajte sa k nám!

Sme spolu radi!

FANATIK DO JACHTINGU

(Medailón Ing. Štefana Adlera)

Narodil sa v roku 1938 v Oslanoch, do školy chodil na Veľkom poli. Pochádza z intelektuálskej rodiny, otec i mama boli učitelia na základe škole, ktorú navštevoval v prvých ročníkoch aj Štefan v neďalekej dedine Oslany, gymnázium absolvoval v Partizánskom.

Vždy sa u neho prejavovali technické sklony, takže zákonite sa prihlásil na Vysokú školu technickú v Bratislave. Študoval odbor statika stavieb. Parili k tomu aj výškové budovy i tunely. Po absolutóriu zostal na vysokej škole a robil asistenta, súčasne sa zamestnal ako vedúci oddelenia oceľových konštrukcií vo firme Elektrovod. Z tohto závodu ho vyslali do Afriky, konkrétne do Addis Abeby v Etiópii kde viedol výstavbu vodných elektrární po dobu dvoch rokov.

Krátko po skončení vysokej školy sa ženil, mali jedno dieťa, takže do neznámeho prostredia Afriky odišiel sám. Po návrate pokračoval ako vedúci oddelenia oceľových konštrukcií. Verný Elektrovodu zostal Ing. Adler plných 40 rokov. Odtiaľ odišiel do dôchodku.

Od mladosti bol fanatikom do jacht. Kúpil si projekt a podľa neho sám zostrojil luxusnú jachtu s prívesom. Spočiatku na nej brázdil vody Dunaja, väčšie potešenie mu však spôsobovala príťažlivá jazda po mori, najmä v Chorvátsku. Počas víkendov ho uspokojil aj jachting na Seneckých jazerách, konkrétne na Gulaške. Loď bola tak dôsledne zostrojená, že mu slúžila 30 rokov. Mala záchranný motor, ktorý však využíval iba v stavoch nepriaznivého počasia, aby sa čo najrýchlejšie mohol bezpečne dostať na breh.

Šťastné životné chvíle prekazila manželkina smrť, zomrela pomerne mladá, keď mala 56 rokov. Pán Adrel mal 59 a nikdy viac sa už neoženil. Zostal sám, so svojou dcérou s ktorou má veľmi dobrý vzťah.

Keďže s pribúdajúcim vekom pribúdali zdravotné problémy, najmä bolesti v kolenách a nemal sa kto o neho starať, uchádzal sa o miesto v našom RDS. Chvíle v domove si donedávna krátil hrou na husle, ktorým sa venoval od deviatich rokov. Päť rokov chodil na súkromné hodiny k prof. Livorovi, ten mu poskytol základy hry na husliach. Rád sa pochváli tým, že dokáže zahrať všetky žánre, od klasickej hudby až po ľudovky. Vždy sa poteší, keď ho príde navštíviť dcéra s vnúčatami.

Žiaľ, stav pána Adlera sa natoľko zhoršil, že bol v rámci zdravotnej starostlivosti preradený na 4.poschodie k ďalším našim obyvateľom na oddelenie zníženej mobility.

Anna Sláviková

****

Vitaj JAR!

Opäť, po roku spolu na čerstvom vzduchu! Tešíme sa z prvých jarných slnečných lúčov. Slnku nastavíme tvár, nech nás vyhreje. Užívame si krásny pocit, keď sa do nás vlieva príjemné teplo. Tieto vzácne chvíle si užívame plnými dúškami. Tak znovu o rok !

DUCHOVNÉ OKIENKO

- V mesiaci apríl slávime najvýznamnejšie sviatky našej Rímsko-katolíckej Cirkvi - **Veľkonočné sviatky**. Keďže rok 2025 je jubilejným svätým rokom, budeme ich duchovne prežívať o to intenzívnejšie.
- Hneď začiatkom mesiaca, v dňoch 4. - 7. apríla sa uskutoční národná púť Slovákov do Vatikánu - Ríma. Púť organizuje Konferencia biskupov Slovenska a účasť pútnikov na jej zabezpečujú jednotlivé biskupské úrady. Záujemcovia o púť sa môžu prihlásiť prostredníctvom svojich farských úradov.
- Nedeľa 13. apríla je Palmová (Kvetná nedeľa), je to Nedeľa utrpenia Pána. Začína Svätý (Veľký týždeň).
- V stredu 16. apríla Veľkého týždňa si pripomíname, že židovská Veľrada prijala rozhodnutie zabiť Ježiša. Niektorí kresťania si túto udalosť pripomínajú aj dodržiavaním pôstu.
- Vo štvrtok 17. apríla Svätého týždňa (Zelený štvrtok) si pripomíname, že Ježiš pred svojim zajatím slávil so svojimi apoštolmi Poslednú večeru, pri ktorej ustanovil Sviatosť oltáru, slávenie Eucharistie a taktiež Sviatosť kňazstva. V tento deň, na počesť tejto udalosti sa diecézni biskupi stretávajú so svojimi kňazmi a posväcujú sa oleje; pri svätých omšiach kňazi symbolicky umývajú nohy vybraným veriacim.
- V Piatok utrpenia Pána (Veľký piatok) 18. apríla si pripomíname utrpenie Ježiša Krista a jeho smrť ukrižovaním za našu spásu. Tento deň sa považuje za najväčší kresťanský sviatok, je dňom pracovaného pokoja.
- Počas Svätej soboty 19. apríla (Bielej soboty) si pripomíname, že Ježiš bol pochovaný v hrobe aj tým, že v našich chrámoch sa pripravujú symbolické Ježišove hroby. Kresťania si ich návštevou a modlitbami pri nich uctievať zomrelého Spasiteľa. Počas večerných hodín sa slávi zmŕtvychvstanie Ježiša Krista.
- Počas Veľkonočnej nedele Pánovho zmŕtvychvstania 20.apríla slávime zmŕtvychvstanie Ježiša Krista nášho Spasiteľa.
- V pondelok 21. apríla vo veľkonočnej oktáve si pripomíname udalosti, ktoré sa udiali v Jeruzaleme po zmŕtvychvstaní Ježiša. Je dňom pracovného pokoja.
- Druhá veľkonočná nedeľa 27. apríla je Nedeľa Božieho milosrdenstva.
- V utorok 29. apríla si ctíme svätú Katarínu Sienskú, pannu a učiteľku Cirkvi - je patrónkou Európy.
- Mesiac máj je mesiacom Panny Márie Kráľovnej.
Hovoríme, že máj je mesiacom lásky, áno mesiacom lásky k Panne Márii. Kresťania to dokazujú svojimi dennými modlitbami posväteného ruženca. Počas modlitieb v sobotu sa modlia aj Litánie Loretánske.
- Vo štvrtok 1. mája oslavujeme svätého Jozefa robotníka. Je dňom pracovného pokoja a Sviatkom práce.
- V sobotu 3. mája si uctieame svätého Filipa a Jakuba, apoštolov Ježiša Krista.
- Týždeň od nedele 4. mája do soboty 10. mája je Týždňom modlitieb za duchovné povolania.
- Nedeľa 11. mája je Nedeľa Dobrého pastiera, je to Deň matiek.
- V utorok 13. mája oslavujeme Preblahoslavenú Pannu Máriu Fatimskú.
- V stredu 14. mája si uctieame svätého Mateja apoštola Ježiša Krista.
- Vo štvrtok 22. mája si pripomíname svätú Ritu.
- V sobotu 24. mája oslavujeme Pannu Máriu Pomocnicu kresťanov. Je patrónkou nášho farského chrámu na Miletičovej ulici. V ten deň sú naše farské hody.
- Vo štvrtok 29. mája slávime Nanebovstúpenie Pána, je to prikázaný cirkevný sviatok.
- V pondelok 9. júna slávime Pannu Máriu Matku Cirkvi.
- V stredu 11. júna si uctieame Svätého Barnabáša apoštola Ježiša Krista.
- Vo štvrtok 12. júna, počas cirkevného sviatku si uctieame Nášho Pána Ježiša Krista najvyššieho a večného kňaza.
- V nedeľu 15. júna slávime Najsvätejšiu Trojicu. Je to deň otcov.
- Vo štvrtok 19. júna slávime Najsvätejšie Kristovo telo a krv. Kresťania ho slávia procesiami k oltárikom vo svojich farnostiach.
- V utorok 24. júna, počas cirkevného sviatku, si uctieame narodenia Ján Krstiteľa.
- V piatok 27. júna, počas cirkevného sviatku, slávime Najsvätejšie Srdce Ježišovo.
- Svätého Petra a Pavla apoštolov Ježiša Krista oslavujeme počas prikázaného cirkevného sviatku v nedeľu 29. júna
- Prvých svätých mučeníkov Cirkvi v Ríme si uctieame v pondelok 30. júna.

Peter Čulík

JUBILANTI

Vitajte medzi nami !

Nieto mesiaca, aby sa na chodbách, v jedálni, či v spoločenských priestoroch nášho zariadenia neobjavili nové tváre, noví obyvatelia. Za posledné mesiace to boli:

Alexander Cattarino
Alžbeta Jonášová
Anna Csoková
Eduard Schranz
František Chmela
Gertrúda Bírová
Irena Danielová
Jacques Henček
Ján Trnovský
Margita Konečná
Mária Guttová
Soňa Peřířkovská
Soňa Zelenková

Vitajte medzi nami a cíťte sa tu naozaj ako doma !

Naši milí jubilanti

Veľa šťastia, spokojnosti a hlavne zdravia Vám želajú všetci zamestnanci RDS a spolubývajúci. V prvom štvrtroku 2025 oslávia jubileá nasledovní obyvatelia:

Květuše Fiebigerová	104 r.
Eva Laciaková	93 r.
Gertrúda Schmidtová	93 r.
Marta Matysková	92 r.
Katarína Horváthová	92 r.
Helena Grznárová	92 r.
František Poboček	91 r.
Miroslav Hromek	91 r.
Mária Toporová	90 r.
Božena Skokanová	90 r.
Ján Bobák	90 r.
Margita Lecová	85 r.

Soňa Beňová	85r.
Margita Ečeryová	85r.
Olga Majcherová	85r.
Alexander Cattarino	85r.
Eva Jakobová	80r.
Konšťancia Tallóczyová	80r.
Soňa Zelenková	80r.
Fedor Varga	80r.
Dáša Múčková	80r.
Karolína Kariková	75r.

Kto je jubilantom ?

Každý, kto v danom štvrtroku dosiahne vek 70, 75, 80, 85, 90 rokov

a potom už každý kto dosiahne viac ako 91 rokov.

V živote to už tak chodí. Krásne a príjemné chvíle sa striedajú so smutnými a tragickými.

K takým patrí aj spomienka na obyvateľov nášho zariadenia, ktorí opustili naše rady úmrtím alebo odchodom z RDS v dňoch uplynulého štvrtroka:

Alojz Šimko
Alžbeta Krutošíková
Elena Hrčková
Ľudovít Hudcovič
Mária Čačaná
Pavel Horinka
Stanislava Štecherová
Matilda Strihovská
Anna Kyp
Klára Opavská
Imrich Majerhoffer

Vyslovujeme hlbokú a úprimnú sústrasť ich príbuzným a známym !

z RDS odišli:

Anna Jalkóczyová
Lívia Schicková

Časopis **MÔJ DOMOV**
štvrtročník vydáva:

RUŽINOV
RUŽINOVSKÝ
DOMOV
SENIOROV

**Ružinovský domov seniorov,
Sklenárova 14,
821 09 Bratislava**

Redakčná rada:

Ing. Anna Reinerová
Mgr. Michaela Kralovičová
Juraj Novák
Dáša Kuklová
PhDr. Peter Čulík
Zuzana Pavlíková
Mária Beňová

**Redakcia si vyhradzuje
právo na úpravu
príspevkov**

Nájdete nás aj na
Facebooku

<https://www.facebook.com/ruzinovsky.domov.seniorov>